

Nygårdskirken, 16. juli, 2006, kl.10.30

Tekst: Matthæusevangeliet 16, 13-26

Salmer: 751; 598; 52; *Jeg gik mig ud en sommerdag (den kirkelige version)*; 469, v.8; 726

Tak Gud – fordi Du vover at bygge på os. Amen.

Vi er så glade for at komme i Nygårdskirken; den er *vores* kirke, siger vi – på samme måde som vi siger *vores* familie, *vores* venner. Vi *ejer* dem jo ikke, men de er *vores* fordi vi holder af dem; de er *vores* fordi *vi* er *deres*! På samme måde tilhører kirken ikke os – vi tilhører den, fordi vi tilhører Jesus Kristus! Igen handler det om ejerforhold – men om kærlighed: Jesus Kristus elsker os – og derfor er han vores Herre og frelser! I dåben sagde vi sagt ja tak til hans kærlighed og hjælp i al evighed; vi er hans! Kirken er slet ikke en bygning; huset her er bare en praktisk foranstaltning! Kristi kirke består af *levende* stene – af os mennesker. Kirken er et fællesskab – men ikke bare et socialt fællesskab med hinanden men et åndeligt fællesskab i Kristus. Vi kan let falde for fristelsen til at tro, at det er så godt at komme her,

fordi vi er så gode til det! Og omvendt tro, at når fællesskabet knager i fugerne og der opstår stridigheder og fraktioner, der taler ondt om hinanden – så er der nok nogen af os der er noget galt med! Så er det tid at standse op og besinde sig på, om alt det, vi finder på, er vores egne luftkasteller? Hviler vi som kirke solidt på den rigtige hovedhjørnesten? Og jeg tænker netop *ikke* på den grund de blev lagt af en murer og et menighedsråd i 1966 her på matriklen. Kirkens grundsten er Jesus Kristus. Så når vi er i tvivl og spørger: Hvordan skal tingene egentlig foregå her i *vores* kirke? Hvad skal vi gøre? Så skal vi spørge videre: Hvad ville Jesus Kristus have gjort? *Han* skal være base og udgangspunkt for det vi siger og gør. At være hans kirke er at efterligne ham. Og når det ikke lykkes så godt og der bliver strid og splid, så er vi stadig hans kirke og skal vende tilbage til basis hos ham og finde hans tilgivelse og hans opmuntring til at fortsætte! Engang satte hans sin ven Simon Peter til at være kirke: Jeg bygger på dig! sagde Jesus. Det kan man godt undre sig over – for Peter havde alle tænkelige menneskelige fejl og mangler, selvgodhed og løgnagtighed var bare to af dem ... Tænk at Jesus

viste Peter den tillid! Og tænk at Jesus viser *dig og mig* den samme tillid: *Vi* skal være hans kirke! Vi fejlbarlige mennesker ... Og det er så netop pointen: Kirkens fællesskab i Kristus – det er *tilgivelsens* fællesskab! Tilgivelsens nøgler et de redskaber vi har brug for, når vi skal være kirke: Der er to nøgler – den der lukker op og den der lukker ned! Sådan fungerer tilgivelse jo: Der er noget der skal lukkes ned – slås en streg over, måske ikke glemmes, men gemmes væk, som det mister sin effekt i vores relation her os nu – og dermed lukkes der op for vores hjerter, så vi kan fortsætte i relationen sammen. Sådan tilgiver Jesus os – sådan skal vi tilgive hinanden. Sådan skal vi arbejde for ham. Han satte sit liv til for os. Vi skal efterligne ham og være villige til at *miste*: Miste lidt af vores *tid*, for at lytte til hinanden – miste lidt af vores *bekvemmelighed* for at hjælpe hinanden – miste lidt af vores *ret* for at give andre plads. Verden har brug for kirken – *fordi* vi bygger på Kristus og hans tilgivelses nøgler; det er den eneste basis for ægte fællesskab! *Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.*